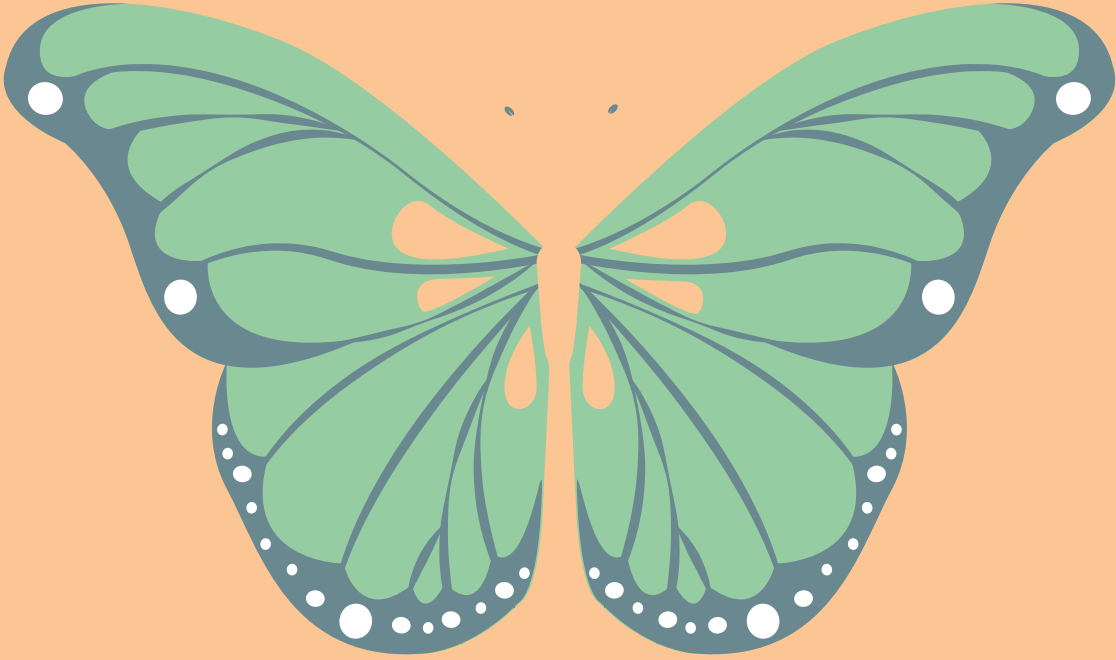

mübreem dergi

30.05.2023- MAYIS SAYISI

04 Tm Baharlar - Dilara Atasoy

05 Kalbimizde ki Bahar - Aye Bedevi

06 Bahar - Melis Bekta

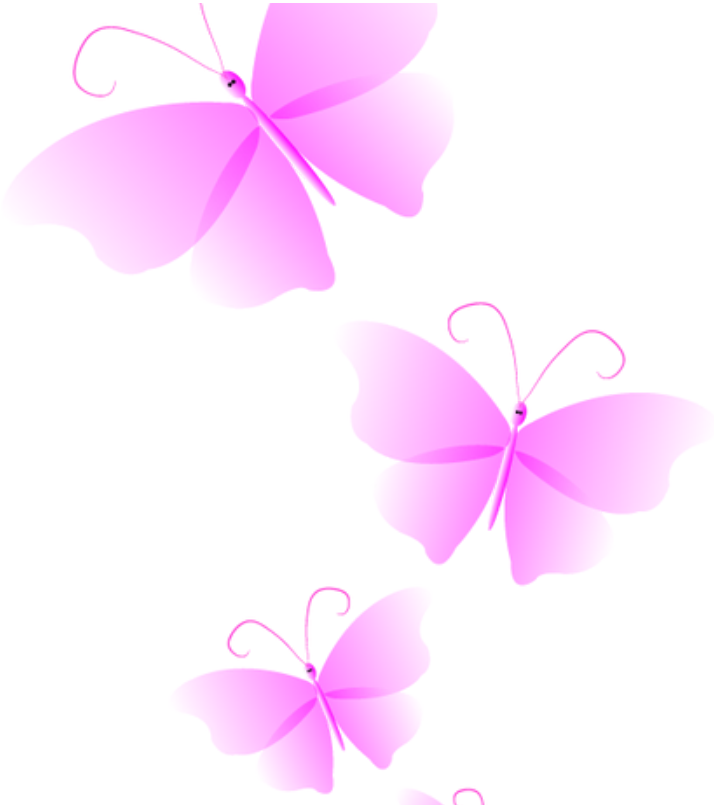
06 Bahar iekleri - Melis Bektaş

07 Röportaj - Melis Bektaş

08 Umut - Hanife Őişman

09 Son Bahar - Elif Güler

10 Kitap İncelemesi - Cansu Ögenler

13 Mihrimah - Tutku Savur

14 Unutmak - Asya Nur Şener

15 Sancılı Masumiyet - Eren Karaoğlu

19 Röportaj - Petek Akan Pekcan

20 ekilin 2 Yaşındayım!!! - Petek Akan Pekcan

21 İnsanlık - Binnur Deniz Yıldız

22 Merlin - Özlem Canbolat

23 Sevgiyi Hatırlamak - Fatma İnan

B A Ş L A M A D A N Ö N C E

Merhaba Sevgili Mübrem Dergi Okuyucuları;

Bu ay siz değerli okuyucularımız ve yazarlarımıza 'Bahar' temalı bir dergi oluşturmak istedik. Bizler çok beğendik. Umuyorum ki sizler de bizim kadar beğenirsiniz. Yazarlarımıza buradan da teşekkür eder iyi okumalar dileriz.

MÜBREM DERGİ GENEL YAYIN
YÖNETMENİ DİLARA ATASOY

Tüm BAHARLAR

Gözlerinin yeşili getirir,
Gönlümün baharını.
Kalbimde filizlenen o ışık,
Bahar eder tüm akşamlarımı.

Aşk çeşmesinden dökülen
suyun,
Bana düşen payını,
Sana saklamak istedim,
Çünkü ben sana hediye ettim
bende kalan tüm baharları.

Kalbimizdeki Bahar

Bazen bahar havanın değişip ısınması değil kalbimizin ısınıp değişmesidir. Kalbe gelen bahar yeryüzüne gelen bahardan daha mutlu edicidir. Bazen yeryüzünde kış mevsiminde olsak bile kalbimiz baharı yaşıyor olabilir. Kalbimizin baharı yaşaması insanlar sayesinde olur. Bana göre insanlar zehir hem ilaçtır. Bir insan anca bir insanla yeşerebilir. Hani Allah bize iki göz, iki kulak, iki el ve iki ayak vermiştir de kalbi tek vermiştir ya. Kalp neden tektir bilir misiniz? Kalp eşini bulsun diye yalnız verilmiştir. Eğer kalbinizin eşi bulunmuşsa, hayatınıza bahar gelmiştir demektir. Kalbinizin eşi sevgiliniz/kocanız/karınız olmak zorunda değildir. Bazen bir kardeş bile kalbinizin diğer yarısı olabilir. Kalbinize gelen bahar size enerji verecektir.

Eğer kalbiniz bahara ulaşmışsa açın ellerinizi Yüce Allah'a ve şükredin... Eğer kalbiniz bahara ulaşmamışsa yine açın ellerinizi Yüce Allah'a ve sizin için en hayırlısını dileyin. Yüce Allah hiçbir çağrınızı cevapsız bırakmayacaktır. Lakin her şeyin bir zamanı vardır. Ne bir çiçek vaktinden önce açar ne de bir güneş vaktinden önce doğar... Hayat kısadır, kalbiniz hep kışta kalmasın, onu bahara yönlendirin. İyi şeyler zaman alır, sabredin... Lakin şunu da unutmayın ki, iyi şeyler ayağınıza gelmez, siz gidip onları alacaksınız. Kalbinizdeki baharı asla söndürmeyin, hep yeni şeyler umut edin... Hayat kısa, yeryüzünde oluşan mevsim kış bile olsa kalbiniz baharda kalsın... Gülün, güldürün, sizi seveni sevin, hayat kısa ve yaşamaya değer. Ne olursa olsun ileri bakın, kalbinizdeki bahar daim kalsın. Sabretmeyi bilin arkadaşlar, bakın ne diyor Yüce Allah; "Allah sabredenlerle beraberdir."

Allah size umduğunuz her şeyi hiç ummadığınız anlarda size bahşetsin, yüzünüzdeki gülümseme hiç eksik olmasın, sağlıcakla kalın, hoşça kalın...

BAHAR

Çok şey anlatır, bahar bize:
Kimisini alıp götürür en uzak
diyarlara,
Kimilerine ise huzur verir.
Çok şey hissettirir, bahar bize:
En büyük aşkları temsil eder belki de,
Birbirini seven yürekleri ısıtır yavaş
yavaş.

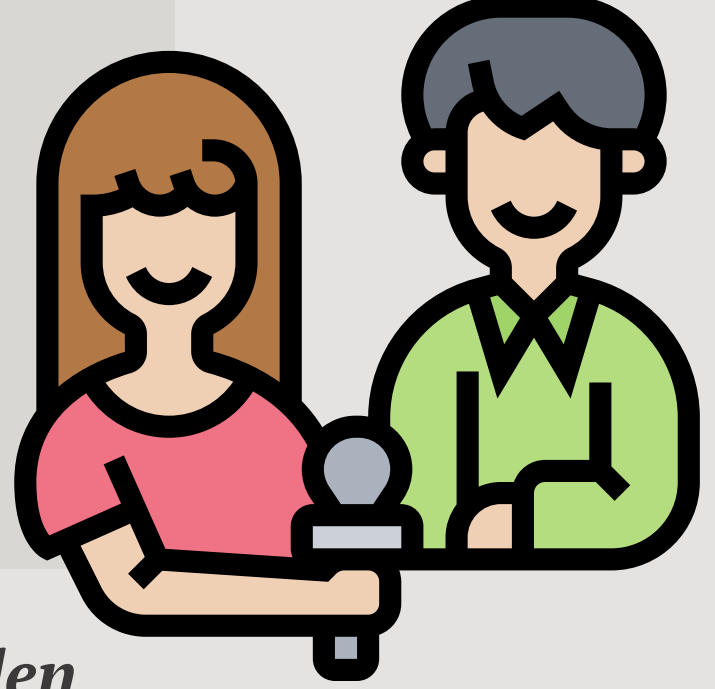

ÇİÇEK BAHÇESİ

Her sabah uyandığımda,
Yüreğimin en güzel köşesine dikerim çiçekleri.
Geçmişteki sıkıntılarımı tek tek gömdüm
toprağa,
En güzel yaşanmışlıklarımı gün yüzüne
çıkardım seninle.
Çünkü ben artık kalbimi;
Senin gibi değerli bir çiçek bahçesine emanet
ettim.

Röportaj- Melis Bektaş

1. Bize yazarlık kariyerinizden bahseder misiniz?

Lise bir, okulun rahatsız sıralarında elimde kalemim ve okul defterimin arkasına yazarak başladı benim yazarlık serüvenim. Teneffüs aralarında hatta bazen derste bile okurdu çoğu arkadaşım yazdıklarımı.. Okuduğum romanlardan etkilenerek genç kurgu yazardım kendime göre. Aradan yıllar geçmesine rağmen, yazmaktan asla vazgeçmedim. 22 yaşında hayata geçirdim yazdıklarımı. Hayatım boyunca kütüphaneye her gittiğimde, şiir kitaplarını es geçerdim. Fakat 2021 yılında tanıştığım bir yazarın (Selin Basmacı) yazmış olduğu şiir kitabından etkilenerek kendi şiirlerimi yazmaya başladım. Sonrasında birçok antoloji ve dergilerde yer aldım. Bazı sitelerde köşe yazarlığı yaptım. Ve şu anki hedefim kendi kitabımı çıkarmak.

2. Sizce kelem kağıda yazmak mı yoksa bilgisayar / tablete yazmak mı?

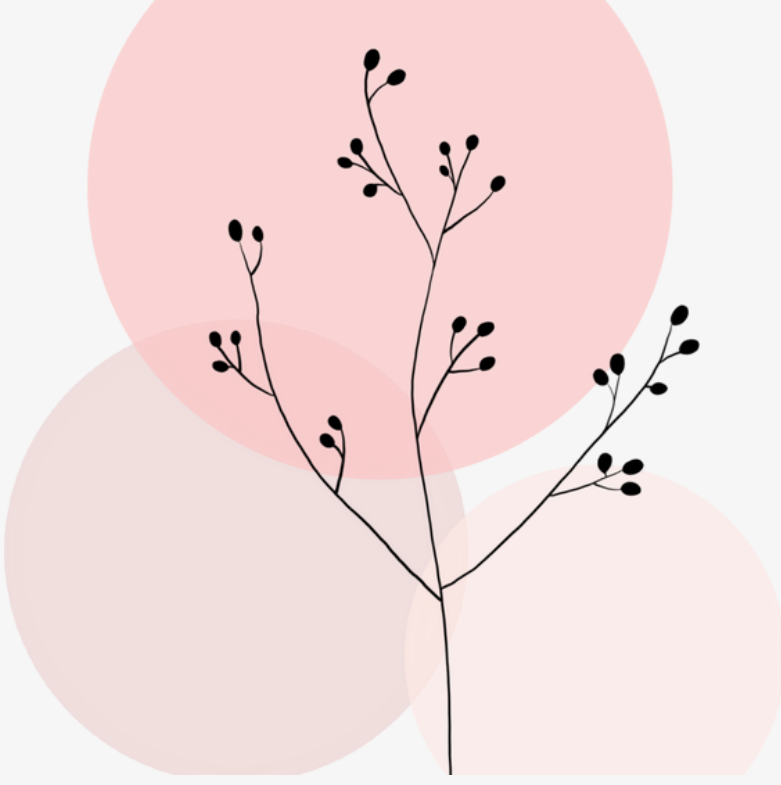
Bana göre kâğıda yazmak, o anki hissedilenlerin daha kalıcı hale gelmesi için en etkili yöntem. Fakat günümüz şartlarında yazılanları dijital ortamda saklayan birçok kişi var. Şahsen ben de öyleyim.

3. Her sefer sorulandan farklı olarak yazar olmak hayatınızdan neler aldı?

Hayatımdan neler aldığı değil de neler getirdiği aslında benim için önemli. 'Sen yazar ol, seni desteklerim' diyen birçok arkadaşımın şu an yanımda olmadığını gördüm. Ve bu aslında benim daha ileriye de gitmemi sağladı. Beni bir kere bile tebrik etmeyen sözde en iyi arkadaş olan herkesle arama mesafe koymamı sağladı yazarlık mecrası. Şu an kilometrelerce ötede, hiç tanımadığım hatta yüzünü sadece fotoğraflarla gördüğüm çoğu kişi hep yanımda. Bundan dolayı yazarlık bana herkesin gerçek yüzünü görmemi sağladı.

4. Yazar olmak isteyenlere neler söylemek istersiniz.

Yazar olmak isteyenlere tek tavsiyem, her kim ne derse desin asla vazgeçmemeleri. Şuana kadar ailem ve arkadaşlarım da olmak üzere 'sen yapamazsın, beceremezsin, başaramazsın' dedikleri her şeyi yaptım. Kulak ardı ettim herkesin söylediklerini. İnanmak, başarmanın yarısıdır. Ve ben başardım. İnandığım bir söz vardır; "Elbet Bir Gün" İnanırsanız elbet bir gün sizde başaracaksınız..

Öyle vakitsiz, öyle halsiz ki ellerim.

Sanki umuda hiç sarılmamışlar gibi.

Umut kapı önü paspası gibi

Ayakları altında birilerinin.

Çırpınışlarım bitecek mi ,boşa kürek
sallamalarım.

Bitecek ki dersin bu hengame
kapılırsam seline dünyanın...

U
M
U
T

MÜBREM DERGİ

-Aylık kültür ve edebiyat
dergisi

İhlamur ağacı mis gibi kokusunu yayıyordu o gün sokağa. Kuşlar daha bir canlı, daha bir gür ötüşüp duruyorlardı dallarda. Deniz mavinin her bir tonunu içine katmış süzülüyordu yeni gelin gibi. Mavilerin arasından fırlayan şımarık beyaz köpükler “Biz de buradayız.” dercesine seyirlik bir performans sergiliyordu gören gözlere. Vapurlar “Haydi Boğaz Turuna” flamalarını asmışlardı nihayet. Güneş uzun süre göklerden çekilmeye niyeti yokmuş gibi parıldıyor, tatlı yansımalar yapıyordu suyun üstünde ve penceresini bahara aralayan Nihan’ın altın sarısı saçlarının üstünde ılık ılık geziniyordu.

“Bahar geldi memleketime, şükürler olsun.” diyerek karşıladı taze mevsimi ve derin derin kokusunu çekti içine.

Artık umutların ayyuka çıkma vaktiydi. Yorgunlukları dinlendirmenin, üzüntüleri neşelendirmenin vaktiydi. Yavaşça Hilal’in kapısını tıklattı. “Uyandın mı ablacım?” diye hafifçe seslendi. “Gel abla.” dedi Hilal içeriden. O da camı açmış, baharı karşılamıştı. Nihan çok sevindi onu cam kenarında görünce.

“İhlamurun kokusu öyle bir doldu ki içime, hemen cama koştum ben de. Demek bahar geldi.” diyerek kocaman gülümsemesiyle sarıldı ablasına.

“Abla, kahvaltıdan sonra çık da ihlamur ağacını okşa, deniz kenarına da in, selam götür martılara benden. Vapurlara da el sallama, yakında Boğaz turu için geleceğini söyle. Nermin teyzenin bahçesine de uğra mutlaka, hangi çiçekler açmış, ne renklere bürünmüşler, hepsini gözden geçir. Baharın hiçbir detayını atlama, akşama rapor istiyorum. Gördüğün her şeyi anlatacaksın, anlaştık mı?” Nihan’ın gülümsemesi soluverdi birden. “Güzelim, yine mi gelmeyeceksin benimle? Ne olur, bu baharda da boynu bükük bırakma beni. Sen yanımda olmayınca ben nasıl tat alabilirim ki tüm bu saydıklarından? Haydi, kısa bir süre için de olsa gel benimle, tut elimden bir tanem, lütfen.” diye ısrar etti. İçinde hiç bitmeyen bir ümit vardı hala. Kardeşi bir gün uzaktan değil yakından selamlayacaktı baharı. İnaniyordu ve o günün bugün olmasını ne çok dilemişti.

“Ablacım, git ve dediklerimi yap. Neleri istediğimi ve beklediğimi biliyorsun. Akşam gelip her ayrıntıyı tafsilatıyla bana anlattığında bahar benim içimde yeşerecek, bundan şüphelen yok değil mi?” diye noktaladı sözlerini Hilal.

Nihan çok iyi tanıyordu kardeşini. Üstüne gitmek, kendi iradesine saygı duymayıp onu zorlamak, emrivaki yapmak bile onun sessizliğe gömülmesine neden olabilirdi. Önceki baharlardan birinde böyle bir acı gerçeğe yüzleşmişlerdi. Taşınması ağır bir yükü. O bahar yalancı bahar olmuştu her ikisi için de. Böyle bir acıyı bir daha yaşamamak adına bir sonraki baharlarda hep temkinli davranmıştı Nihan. Hilal ürkek bir kuştı, kanatları hala hazır değildi açılmaya.

Nihan da sabırla beklemeye devam edecekti kardeşinin korkusuzca uçacağı günleri görmeyi. Sımsıkı sarıldı kardeşine.

“Çok gecikmem, camı kapatma olur mu?” dedi usulca.

“Kapatmam, merak etme. Günbatımını da izlemeni istiyorum.

Tatlı bir bahar gününün hakkını ver. O bir misafir, onu en iyi şekilde ağırla ve öyle dön.” dedi Hilal. Nihan kardeşinin bu hassaslığı ve içinde saklayıp dışarıya salı veremediği tutkusu karşısında gözleri dolarak ayrıldı evden. Bir bahar günü bu merdivenlerden o da inecekti elbet, o da arşınlayacaktı bu sokakları taze güneşin altında, mis gibi kokan çiçeklerin içinden geçerek.

Kardeşinin istediği gibi iki kişilik bir bahar coşkusu yaşayacaktı o gün. Gözyaşlarını sildi elinin tersiyle, dolu içine çekecekti gününü, hiçbir detayı atlamadan yeni doğmuş baharın her anını sayfa sayfa çevirecekti o gün, kararlıydı. Hilal ancak bu şekilde mutlu olabilirdi. O halde Nihan onun yerine de izzet ikramda bulunacaktı konuşuna. Temiz havayı koklayarak başladı işe. İhlamur, dut, çimen, yosun kokuları birbirine karışıyor, müthiş bir aroma oluştuyorlardı genizde. Nermin teyze de bahçeye çıkmış, gülleriyle muhabbete başlamıştı işte. Nihan bahçeye yöneldi, selamlaştı komşusuyla. Güllere eğildi, dokundu kokladı. Hanımelleri, karanfiller de sallanmaya başladılar, “bizi de sev” dercesine.

Nihan onları da okşadı ve yola koyuldu. Ilık bir esinti eteklerini havalandırıyor, Nihan dans eder gibi yürüyordu sokaklarda. Yol üstünde rastladığı Bakkal Hayri amcağı, Terzi Mukadder ablağı da selamladı buruk tebessümüyle. Sahile varmıştı bile. Yosun kokusu iliklerine kadar işledi. Birkaç dakika boyunca gözünü ayırmadan denizin devinimini izledi. Minik minik dalgaların ardından süt beyazı köpükler bir örüntü halinde mekik dokuyordu adeta. Mevsimler de böyleydi, art arda geliyorlar, akıp gidiyorlardı hayatın içinden. Ama Nihan ile Hilal'in hayatında bir istisna vardı. Her mevsim rayında akıp gidiyordu da sanki ilkbahar raylarda sıkışıp kalıyor, yeterince randıman alamıyorlardı ondan. Bu düşümün çözülmesine artık o kadar ihtiyaç duyuyordu ki. Zira iki kişilik kapasiteyle yaşadığı için hafif bahar havası ona ağır geliyordu gitgide. Yine de sorumluluk sahibi bir abla olarak elinden gelenin en iyisini yapmanın bilinciyle dik tutuyordu omuzlarını.

Güneşe döndü yüzünü, gözleri kamaştı, sulandı, martıların gür sesiyle irkildi birden, denize batıp çıkan karabataklara rastladı sonra. Sahil şeridindeki irili ufaklı ağaçların yemyeşil yapraklarına bakındı ve sokaklarındaki ıhlamur ağacına dokunmayı unuttuğunu fark etti. Öte yandan vapurlar düdüklerini öttürerek selamlamaya başladı Nihan'ı. O da el sallayıverdi tanımadığı yolculara. Günbatımına dek sokaklardaydı madem; görebileceği, hissedebileceği her şeye açtı kendini. Parklarda dolaştı, küçük koruda gezindi ama ıhlamur ağacı bir türlü çıkmıyordu aklından. "Akşamüzeri eve dönerken ancak kucaklaşacağız, ne yapalım?" diye iç geçirdi.

Saatler birbirini kovaladı ve güneşi de yarın tekrar doğmak üzere batırdıktan sonra eve yollandı Nihan. Cadde günün bu saatinde en hareketli zaman dilimini geçiriyordu. Kaldırımlar insanlarla, yollar tıklım tıklım araçla doluydu. İki şeritli caddenin gidiş yönünde trafik yoğunken, geliş yönü sakin görünüyordu. Tam karşı kaldırımında da pamuk şekerci vardı. Çocukluğundan beri en zayıf noktasıydı, gözü oraya kaydı ve hemen karşıya geçip bir kendine bir de kardeşine almak istedi. Dikkatini dağıtmıştı pamuk şeker, kontrolsüzce yola attığı adımla son hızla gelen arabayı fark edememişti. Kulakları çınlatan acı bir fren sesi, yanmış lastik kokusu, insanların uğultusu, martıların çığlıkları ve Nihan'ın tüm bu gürültünün arasında kaybolup giden feryadı...

Beş dakika önce tertemiz bahar havasıyla yenilenen, vücuduna taze kan katan Nihan şimdi boylu boyunca yolun ortasında yatıyordu ve güneşin canlandığı o pırıl pırıl saçlarının altından oluk oluk kan akıyordu. Kara haber tez ulaşırdı ne yazık ki. Mahallenin çocukları Nihan ablalarını tanımıştı. Soluklanmadan Hilal'e koştular. Hilal çıldırarak gibiydi. "Öldü mü? Öldü mü?" diye sarsıyordu çocukları. "Daha ambulans gelmemişti abla, koş yetiş yanına." dedi çocuklar çaresizce. Kaç bahar sonra tarifi imkansız zehir gibi duygularla indi merdivenlerden çocuklara tutunarak. İnleye inleye geçti sokaklardan. Ne ıhlamurun kokusu, ne yaprakların hışırtısı, ne yosunların genzi yakan aroması, ne de martıların gürültüsü vardı artık ortada. On beş dakikalık mesafeye varabilmek için günlerce yürüdüğünü sandı Hilal. Zaman ve mekandan o kadar kopmuştu ki zihni, bedeni. Ambulans hala görünürde yoktu ve Hilal ablasının yanına ulaştığında Nihan hala yaşam mücadelesi veriyordu, vücudu baştan ayağa titriyordu ve Hilal'in elinden tutmasıyla dudaklarını aralayıp belli belirsiz konuşabildi kardeşıyla. "İhlamurlar.." dedi, "dokunamadım onlara, sonrası yok. Artık sen dokunacaksın ikimizin ye..." Tamamlayamadı son sözünü. Göğsü bir feryat yükseldi, martılar kaçıştı, ağaçların dalları sallanmaz oldu, deniz buz kesti, hayat da Nihan'ın ardından durdu adeta o anlarda.

Hilal o baharı da, gelecek baharları da yapayalnız geçirecekti. Son kalesi de çökmüştü artık. Nihan onun görmeyen gözlerine ayna olmuştu her bahar. Nihan'ın gözünden gördüğü, yaşadığı her baharı artık bir başına ama dokunarak ama hissederek yaşayacaktı bundan böyle. Bir bahar günü gözlerini kaybettiği gibi yine başka bir bahar günü ablasını yitirmişti.

"Sonrası yok." demişti. "Erteleme hayatını." diye vasiyet etmişti madem, artık her bahar ıhlamur ağacına dokunmak, onu okşamak Hilalin boynunun borcuydu.

"KEŞKE HERKES YUNUSLAR KADAR İYİ OLSAYDI." BİR LİVANELİ KİTABI İNCELEMESİ

KİTAP KİMLİĞİ

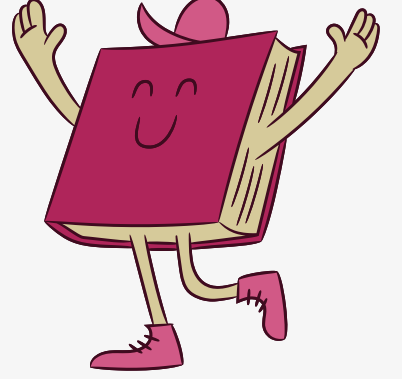
KİTAP ADI : BALIKÇI VE OĞLU

YAZAR : ZÜLFÜ LİVANELİ

KİTAP KALINLIĞI : 135 SAYFA

YAYINCI : İNKILAP KİTABEVİ YAYIN SANAYİ

YAYIN YILI : 2021

BALIKÇI VE OĞLUNA GENEL BAKIŞ

Gerçek adı Ömer Zülfü Livaneli olan yazar ; 20 Haziran 1946 yılında Konya'da dünyaya gelmiştir. Küçük yaşlardan itibaren müziğe ilgi duyan yazar, müziği sayesinde yurt içi ve yurt dışında bir çok ödül almıştır. John Baez, Maria Farandouri gibi sanatçılar tarafından bazı eserleri yorumlanmıştır. Müziği kadar yazdığı hikaye kitaplarıyla da çok sevilen yazarın şarkıları, edebiyat ve müzik ile iç içe geçmiştir. Nazım Hikmet, Orhan Veli, Yaşar Kemal, Bedri Rahmi Eyüboğlu, Sabahattin Ali ve Atıf Behramoğlu'nun şiirlerini şarkı yapmıştır. Kitapları Türkiye'nin yanı sıra Çin, İspanya, Güney Kore ve

Almanya'da en çok satanlar arasına girmeyi başlamıştır. İlk romanı Engereğin Gözündeki Kamaşma olan Zülfü Livaneli bu romanıyla Balkan Edebiyat Ödülünü kazanmıştır. Kitabı daha sonra İspanya, Çin Kore ve Almanya'da satışa çıkarılmıştır.

2001 yılında yazdığı Bir Kedi Bir Adam Bir Ölüm romanı Yunus Nadi Yayınlanmamış Roman Ödülünü kazanmıştır. 2006 yılında ise Mutluluk romanıyla birlikte Barnes & Noble Yeni Büyük Yazarları Ödülünü kazanmıştır. 2009 yılında Son Ada romanıyla birlikte Orhan Kemal Roman Armağanı'nı kazanmıştır. Farklı alanlarda yazdığı eserleri otuzdan fazla uluslararası ödülle taçlanmıştır.

Yazar'ın ; Temmuz 2021 de "Balıkçı ve Oğlu " adlı bu kitabı yayın hayatına merhaba demiştir. Ege balıkçılarına ve göçmenlere değindiği bu kitabında ; balıkçı ile göçmen bir ailenin bebeğinin yollarını kesiştirmiştir. Evlat sevgisinin ve özleminin yoğun hissedildiği kitap aynı zamanda göçmenlerin sorunlarına, umutsuzluk içinde ölüme savruluşlarına da gem vurmuştur.

Ve kitap da Livaneli bize her şeyi çözebilecek bir cümle ile seslenmiştir :

"Keşke insanlarda yunuslar kadar iyi olsaydı."

KİTABIN AVANTAJLARI

Yazım dili anlaşılır, açık. akıcı ve sürükleyici bir kitap. Bir süre sonra nasıl bittiğini bile anlamayacaksınız.

KİTABIN EKSİKLİĞİ

Tek eksiği devamını bilmek istiyorsunuz. Biraz daha devam etse çok daha güzel olurdu.

MİHRİMAH

Tutku Savur

Sen yoksun...
Müzik notasız,
Mevsim baharsız,
Sahram susuz kaldı
yâr...
Artık gün doğmasa,
Gece çökmese de olur...
Benim Şems'im,
Kamer'im gözlerin gibi
parlayan yıldızım yok...
Sen yoksun!
Sanki ruh bedenimi
terk etmiş tadım yok
tuzum yok...
Çık gel talan et
bedenimi, Bir ömür
iltica et gönlümde. Yüz
kere bin kere haykırsa
şairler seni...
Gir hadi Ey Yâr!
Gönül hicazım bekler
seni.
Sen gittin ömür bitti...
Sen gittin şairler yetim,
Duygularım başıboş
bedevi.

Unutmak

Asya Nur Şener

Rüzgârın da etkisiyle dalgalanan sarı saçları yüzüne geliyordu. Bu durum kendisini ne kadar rahatsız etse de yürümekten vazgeçmeyecek gibiydi. Sokak boyunca ilerledi. Esen sert rüzgâra karşı güçlü durmaya çalışıyordu. Zehra ne kadar yürüse de yol ona uzun geliyordu.

“Ne bitmez yolmuş arkadaş!” diye söylendi kendi kendine. Yoluna devam etti. Durmadan yürümek istese de yorulduğunu fark ederek yol kenarında gözüne çarpan banka geçip oturdu.

Banka oturmasıyla yağmur yağmaya başladı.

“Hay ben böyle şansın!” diye söylendi yeniden.

Söylenmeye devam ederken karşıdan gelen uzun boylu adam dikkatini çekti. Güvelaya çalan gözlerini dikmişti adamın üzerine. İçinde oluşan bu garip hissin sebebini biliyordu.

Karşıdan gelenin kim olduğunu anlamasına sebep olan şey yüreğindeki sızıydı. Ne zaman onu görse yüreği böyle sızlardı.

Bakmamaya özen gösterse de elinden bir şey gelmiyordu.

Gözleri hükümranlılığını çoktan ilan etmişti bile!

Adam ona yaklaşmıştı iyice. Öylece önünden geçip gidivermişti. Zehra dayanamadı ve yerinden kalkıp adamın arkasından birkaç adım attıktan sonra seslendi.

“Hey! Seni sersem! Buradayım işte... Nereye gidiyorsun?” diye sitem etti.

Zehra afallamıştı iyice. Adam da bu duruma şaşırdı ve arkasını döndü.

“Bana mı seslendiniz?” dedi nahif ses tonuyla.

Zehra dikkatle adamın yüzünü inceledi. Bu o değildi.

“Benzettim. Özür dilerim.” diyebildi güçlkle.

Adam cevap vermeden başıyla onayladı ve gitti.

Zehra olduğu yere çömelivermişti.

“Ne ara öldün de gittin benden? İnsan sevdiğinin öldüğünü unutmur muydu? Ben aptalın tekiyim, affet sevgilim!” diye bağırdı.

Sancılı Masumiyet

Allenbert meydanına geldi, meydanı panoramik bir bakış açısıyla inceledi. Her şey siyah beyaz görünüyordu, sigarası acı dumanıyla kendisini mahvediyordu, boğazı kurumuştı. Meydanda, insanlar, şehrin uğultusu, araba sesleri. İğrenç bir gündü! Hiç güneş simsiyah olur muydu? Beyaz siyahın yanında bu denli iğrenç olur muydu? Edmund 'un başı dönüyordu, şehirden uğultu yükseliyordu. Sanki gökdelenler devlere dönüşmüş, arabalar hamamböcekleri halinde geçip gidiyorlardı. Güneş simsiyahtı! Meydana doğru bakarken, mermer basamaklara oturdu. Meydanın sağ kısmında şehrin yüksek tepesindeki müzeye takıldı gözü, bir parthenon'a benzer hakimiyete sahip müze, şimdi gözlerinde parlıyordu! Caddeler, sokaklar, meydan siyah-beyaz, insanlar önemsiz kalmıştı, sadece tepedeki müze gözünde parlıyordu. Yalancı bir parlaklık değil, aniden geçip giden bir parlaklık değil. Sanat insana etrafında oluşmuş geçici ve kalıcılığın çatışkısının ötesinde yeni deneyim sağlar; ne fark eder canı yanıyordu ya da zevk alıyordu. Ne denli yalanlar varsa, insan aslında bundan kurtulmalıydı. İnsan, kendiliğinin üzerine katman katman koyduğu değerleri olması gereken ve olabilirlik arasında kendisine dayatıyordu. Sanat, zorunluluk ile özgürlüğün arasında sürekli mücadele halinde kalmış olan insanın kurtarıcısıdır. İnsan, bu denli arada kalmış olmasından dolayı, zorunluluktan kaçmak için özgürlüğünü kurmak, özgürlüğünün zorunlulukla çatışmasının oluşmaması için mücadelesini devam ettirdikçe tükeniyordu. İdeal ile gerçeklik arasında mücadele eden insan yorgun düşmüştür. İnsanın ideali kendisinden kopmuş ve algıladığı gerçeklik çarpıtılmıştır. Sanat ikilemlerin içerisinde inancını kaybetmiş insana yeni bir alan sağlar. Sanatın kanatları altında olmak, insanın ideallerinde olması gereken ile gerçekliğinde olabilir olanın özdeşleştirmesinde yeni perspektiflerinin oluşmasıydı. Sanatın büyüğü sayesinde birdenbire, birdenbire! Bataklık, kurumuş orman, iğrenç kokular ve boğucu hava ortadan kaybolur, birdenbire, insan kendini tazeler, birdenbire yeniden doğrulur insan!

Müzeye doğru yürümeye başladı, merdivenleri hızlı hızlı çıktı. Tepeye çıkmıştı, şehir ayaklarının altındaydı. Şehrin etkisinden kurtulmak istiyordu, kendisini müzenin giriş kısmına attı, biletini aldı. Sanat galerisine girdi, içerisi biraz serindi ve ferah bir esinti esiyordu. Sanat galerisine girdi. Mest olmuştu, içeride çok az kişi vardı. İlk utandı, ufaktan ritim tutturarak dans etmeye başladı, sonra utancını yendi ve dans etmeye başladı. Çok sevinçliydi, çocuk gibi salına salına yürüdü. Sonra tabloları incelemeye koyuldu. Bir tablonun önüne geldi, ağzı açık kaldı, parmaklarını dudaklarına götürdü, yüzünü bir masumiyet ifadesi kapladı. Edmund uzun süre tabloyu inceledi. Tablodaki insanların dans ederek kendilerinden geçmesine bakakaldı. İnsanların bir araya gelmesini, nasıl kendiliklerini unutup eğlendiklerini uzun süre inceledi. Edmund için ne kadar hayranlık verici bir deneyim! Edmund tabloya biraz daha yaklaştı. İnsanlar dans ediyor, bira bardakları elden ele geçiyor müzik eşliğinde eğleniyorlardı.

Edmund kendisinde olan eksikliği, sanki bu resmi seyre dalarak tamamlıyordu. Resim galerisinde Edmund 'un odaklandığı bu eser, ünlü Flaman rönesans ressamı Pieter Bruegel'in 1567 yılında yapmış olduğu "Köylü Dansı" adlı eseri idi. Edmund, tabloya doğru biraz daha yaklaştı, gözlerini kısarak şunları söyledi: "Resimdeki koroyu görebiliyorum, insanı içinden dışına alıp götüren, dışından içine devrim sağlayan bütünlük hali var." Edmund'a göre, bütünlük haline gelmiş ruhun birliğini gösteren bu insanlar, coşkunluğun birliğinde bütünlüşirken bir akış içindelerdi. Kavramların dağıldığı ve nesnelerin deneyimlerinin değişiminin olduğu bir akış! Tabloda dans eden insanlar, dans ettiklerinden dolayı kendilerinden geçiyorlardı. Varlıklarının biricik etkinliği olan bireyselleşmeleri parçalanıyor; kişiliklerinin katı duruşları yıkılıyordu. Kadim öğretilerden beridir bilinen kıymetli miras, işte bu parçalanma ve yıkımdan sonra, insanın kendiliğini tekrar sağlayabilmek için perspektifler kurmasını anlamasıydı. Bu minvalde, Edmund perspektiflerinin geliştirilmesini tabloya odaklanarak başlattı, tablo kendisine birtakım duyguları ve içselliği yaşatmasına neden oldu.

Edmund, bu resmin içindeki halin, ruhun, kendisini tuttuğunu, kendisiyle bütünleştiğini fark etmişti. Uzun bir süre düşündü, küçük not defterini açtı ve şunları yazdı: "Farkına vardığım andan itibaren bulunduğum yerden kendimi soyutladım ya da en azından öyle zannediyorum. Yeniden 'Edmund' olduğumu fark etmeye başladığımda, saatin nasıl geçtiğini ve tablo ile benim aramdaki zaman-mekansallığın nasıl ortadan kalktığının bilincine vardım. Bulduğum durum, tabloya odaklanmaya başladığımdan itibaren kendimden geçmeme vesile oldu" diye not aldı.

Edmund, zihninde tasavvur ettiği bireyselleşmenin, çarklarından biri olan ideal olanın ve kültürün kendisine kazandırdığı edimleri sorguladı. Bu tablonun önemi büyüktü, zaman-mekanın yırtılmasını sağlayan etken, kendi durumunun maskesini indirmişti. Bu etken, onun bireyselleşmesinden kaynaklı olan yapay varlığın, aslında sahte olduğunu açığa çıkarmıştı. Bu bir yönden büyük bir krizdi. Tablo kendisini organik bir bütünleşmeye götürmüştü. Bu yaşadığı olay, doğanın güdülediği ilksel bütünlüğe ulaşılmış olmanın getirdiği bir tecrübeydi.

Karşısındaki tablo ve kendiliğinin sınırları arasındaki ayrımın, kalkmasından ibaret olan bir mucizenin tecrübesiydi. Edmund not defterini çıkardı, şunları not etti:

"İlksel olan durum nedir? Çatışkının, bilindik haliyle her bir tekilliğin güç savaşımı ve etkin olan güçlerin çarpışması değildir, asla! Aslında tam tersine her tekilliğin bütünleşmesiydi. Peki, kültürün kurduğu bilinebilir doğanın içinde olmanın sabit ve saf olunmasına dikkat edenler nerededir? Onlar, büsbütün yanılmışlardır; durgun bir katıksızlıkta kalmış, kendilerini vicdanen saf zanneden; yüksek yerleri arzulayanlardır oysa gitgide alçalmışlardır. Çatışkının içinde kalmış bu insanlar, çarpık hale gelmiş olan gerçekliği kuran aklın içinde gittikçe silik kalıyorlar. Yaratıcı olan ve kalpleri hassas olan insanlar, çarpık düzenin içinden kendilerini kurtaranlar olarak eğer silik kalırlarsa güçsüz hale gelirler. İncinmeler, silikleşmeler ve utangaç tavırlar içinde kalbi tertemiz insanlar, etrafını sarmış çarpıtılmış düzenin aklı ile savaşır. Bu denli hassas kalpli ve zihni açık olan insanlar kendilerini ezen güçlü aletlere, teknik araçlara ve medeniyet olarak denilen çarpık düzene sahip olan, kendini sözüm ona güçlü zanneden insanlara karşı şimdi dimdik dururlar. Çarpık düzenin içinde kalmış insanlar, aslında kullandıkları aklın, esirleridirler. Aslında onlar güçsüzdürler. Evet, güçsüz! Tanrı güçlü insanlarda farklı biçimde tezahür eder. Ancak, yaratıcı tekamül olan Tanrı, güçsüz insanlarda çok silik biçimde gözüktür. Bu güçsüz insan, aslında köle aklına ve ahlakına sahip olup nihilist bir insana dönüşmektedir. Bu tür insanlarda artık Tanrı hiçbir biçimde görülemez, daha güçsüz bu tür insanlar artık zavallı haldeler. Kendilerine sorsanız mükemmeldirler, aslında onlar, çalınmış benlikler ile ruhsuz organlardan oluşan yığındırlar!"

Not defterini, çantasına koymazdan önce yazdıklarını okudu, neler yazmıştı böyle! Yazdıklarına sebep olan bu tablonun etkisi, adeta kendisini sarmıştı. Eli çenesinde, kafasını hafif yana yatırmış halde ayakta tabloya dalmıştı. Müzenin kapanış saatini fark etmemişti, müze çalışanı ufaktan omzuna dokundu, müzenin 10 dakika sonra kapanacağını ona ilettiler. Edmund, biraz afallamış şekilde evet dercesine başını sallayarak onayladı. Gözleri süzölmeye başlamıştı, bedeni rahatlamıştı. Kendini serbest bırakmış, gözlerinden yaş gelmeye başlamıştı. Not defterine yazılanlar, tablonun üzerindeki etkisi, bu denli duygulanması.

Sanat galerisinden çıkarken, kafasını tabloya döndürdü. Gitmek istemiyordu, bakışlarını tabloya yönelterek adımlarını çıkışa doğru yöneltti. Arkasına tekrar tekrar baktı. Edmund, bu denli insanı etkileyen içselleştirmelerini adım adım fark etti. Sanat galerisinden çıktı. Şimdi müzenin dış kapısından çıkmıştı. Bütün şehir ayaklarının altındaydı. Şehrin bu denli rahatsız varlığı ona yavaş yavaş bir halsizlik verdi. Ancak eskisi gibi değildi her şey, siyah-beyaz, karmaşa, dev gökdelenler, hamamböceği gibi olan arabalar. Biraz daha iyi hissediyordu. Yürümeye başladı. Müzenin bahçesindeki bir banka oturdu. Defterini çıkardı ve şunları yazdı:

"Söyledikleri, söylediklerimizi aşmış, onlar bizi çepeçevre sarmıştır. Ne kadar onların dediklerinden kendimizi ayırsak da edilgen kılıfta kaldığımız sürece, ebediyen onların sözleriyle çepeçevre sarılmaktayız. Gitgide kendiliğimizin odasına yavaş yavaş sızdıklarında... Hayır farkında değiliz!"

Şehrin meydanlarını, caddelerini, yanından geçen insanları, parkları geçti. Bir ruh gibi geçti insanlar; sesler, gülüşmeler, konuşmalar akıp gidiyordu yanından, yürümeye devam etti. Binalar ile kendisi arasında yoldan geçen arabalar vardı. Gülüşmeler, konuşmalar, insanların sayısının artması derken kendine geldi. Akşam bastırıyordu, sonbahar ayının ilk haftası, hüzün ve mutluluk içindeydi; karnı guruldamaya başlamıştı. Adımlarını hızlandırdı, evine doğru yol aldı.

Edmund apartman kapısına ulaştı, apartmanın geniş lobisine giriş yaptı, ardından yürümeyi çok sevdiği koridora doğru yöneldi. Apartmanın iç kısmı, barok tarzda yapılmış koridor ne kadar harikaydı! Holün birbirinden ayrı üç yolu vardı, diğer kısımlarından hiç geçmemişti. Adımlarını yavaş ve temkinli bir şekilde atıyordu, koridor yeni bir biçime geçiyordu rokoko tarzdan gotik üsluba doğru bir geçiş oluyordu. Gotik mimari üslubuna göre düzenlenen geçişler, her bir ayrımı insanı şaşırtan heykel, tablo ve süslemelerle sıralanıyordu. Koridor bu denli insanın içine işleyen gizemli havası ile katmanlı geçişle, Edmund'u kendine doğru çekiyordu; koridor onun içinde tuttuğu duyguları, tasarımılayamadığı beklettiği istemelerini bırakmasını iletliyordu. Koridordaki her bir sütunun koridorun sonuna doğru daralması onu etkiledi. Zihni, mekanın geçişleri içinde farklı içsel deneyimlerle doluyordu. Edmund, koridorun kendini düz ve geçiş noktası olarak vermesine bakmadı. Garip bir biçimde bu koridor sanki kendisiydi, böylelikle koridor ve koridor olan kendisi olan zıtlasma içinde kaldı. Koridorda ilerlerken değişimin bu denli etkisinin nedeni, gotik üslubun kendisini sarmalamasından ibaret olmasından ileri geliyordu, gotik üslup insanın içindeki yabancı ötekinin insana görünmesiydi. Mekan ile zihnin bu denli çatışık hale gelmesi, koridorda bulunan grotesk heykellerin duruşları sayesinde de etkili oluyordu. Karanlık bir kısmı aydınlık olan kısımlarıyla koridor, cezbedici bir gizemlilik içindeydi. Edmund, kendisini bu denli etkilerle tanışmasını olanak sağlayan koridoru ağır adımlarla geçti, koridorun sonuna geldi. Koridorun bittiği noktadan, başlangıç kısmına baktığında sarmal hale gelen sonra ucunun görünmediği bir geçiş noktası olduğunu gördü, koridora ne olduğunu anlayamadı. Olduğu yerde afalladı, sanki sarhoş olmuştu. Etrafında gördükleri bulanıklaşıyordu. Biraz olduğu yerde kaldı, koridor ile merdiven arasında olan hole baktı. Hole geçti, koltuğa oturdu, biraz dinlendi. Ayağa kalktı, apartman dairesine çıkmak için merdivenlere doğru yöneldi.

Ne söylemek isterdi şimdi? Zihninde, zaman nasıl ve mekan neden değişim haline girmişti? Şimdi etraf sessiz, durgunluk içinde kaldı. Algılarında Sessizlik, karanlık... Zaman bükülüyor, mekan parçalanıyor, yavaşlayan algılar. Edmund'un zihni parçalanıyordu. Meydana gelmezden önce, siyah-beyaz, cansız tasarımlar, ruhsuz organlar, siyah güneş diye bir şey yoktu. Peki Edmund'a ne olmuştu? Meydan, müze ve kötü hisleri yaşamazdan önce, Edmund gün içerisinde Sophia ile görüşmüştü. Öğlen buluştuklarında ne güzel sohbet etmişlerdi. Sophia iki elini yanaklarına dayamış bir şekilde Edmund'u hayranlıkla dinlemişti, Edmund'u dinlerken gözleri parlıyordu, saçları rüzgarla dans ediyordu. Arada sırada gülücüklerle cevap veriyordu, Edmund ise ince bir gülümseme ile karşılık veriyordu. Konuşmaya başladığında Edmund mest oluyordu, Sophia içtenlikle konuşuyordu. Limon bahçesinde bir ara koluna girdi Edmund'u başını omzuna yasladı. Edmund parçalanmıştı, kaskatı kaldı, birlikte yürürlerken Edmund şiir okudu, birlikte dans etmeye başladılar; ağaçlar salınıyor, çiçekler hareketleniyor, limon ağaçlarından yayılan güzel kokular onlara eşlik ediyordu. Edmund, Sophia'nın ellerinden tuttu ve belini hafifçe kavradı dans ettiler. Sophia ona parlak gözleri ile ıslıl ıslıl bakıyordu! Edmund içinden "Tanrım ulu tanrım unutturma bana bu güzelliği" dedi, yanakları kırmızı olmuş, cildi açılmış, gözlerinde sevinç yaşları oluşuyordu. Sophia, şimdi iki elini havaya kaldırmış etrafında dönerek, kakhaha atıyordu. Edmund yanına geliyor birlikte dans ediyorlar, uzaklaşıyor yakınlaşıyorlar, ritim içindelerdi. Sophia, Edmund'un koluna girdi, yeniden güzel başını Edmund'un omzuna koydu, bir yaprağın su üstüne salına salına düşmesi gibi başını Edmund'un omzuna yasladı. Oturdıkları masaya geçtiler, Sophia bardağından pipetle portakal suyunu içerken Edmund'a delici bir bakış fırlattı, Edmund mest oldu. Derken, arkadaşları geldi, Henry, Harry, Jasmine, Margaret... Edmund konuşmaların arasında gittikçe yavaş yavaş etkisini yitiriyordu, herkes gülüyor, kendisi de çok dahil olamıyordu, Sophia gülüyor espriler yapıyor, herkes gülüyordu. Henry katıla katıla gülüp edepsiz hikayeler anlatıyordu, herkes gülüyordu, Edmund uzaklaşıyor, herkes gülüyordu. Edmund çok sıkılmıştı, daha da acısı Sophia artık tanıyamadığı bir duruma geçmişti, sinirlendi. Masadan kalkmak için izin istedi, herkes görüşürüz dedi, Edmund ayaktayken Sophia'ya baktı, Henry ile birbirlerine gülüyorlar, Henry ona çok yakın bir halde Sophia ona doğru kakhahalarla daha yakın hale geliyordu.

Edmund masada ayakta kalırken kısa süreliğine bu manzarayı gördü.

Edmund masadan ayrılırken Sophia ona cevap bile vermemişti, Sophia gülümsemeler, kıkırdamalarla karışık bir neşe içindeydi, kendinden geçerek kahkahalar atıyordu. Edmund, ayakta zor güç bir şekilde salına salına yürüdü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ağlayacak gibi olmuştu. Mekândan çıkarken limon ağaçlarının arasından geçerken oturdukları masaya doğru Sophia 'ya bakıyordu, limon ağacını geçiyor, ona bakıyor, Sophia Henry ile konuşuyordu, Henry ona sırnaşıyordu. Gülüşmeler son buldu, limon ağaçlarını geçtikten sonra kahkahalar kesildi.

İlk girdiği sokağın giriş kısmına girince dayanamadı, sallandı yere düşecekken kendini zor kurtardı; sağ dizini yere koydu sol ayağını yere bastı. Gözleri doluyordu, ayağa kalktı, doğruldu, başını salladı. Elleri titredi, arkasına baktı limon ağaçları, güzelim Sophia geride kalmıştı. Birdenbire hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı, ağzından uğuldamaya başladı göz yaşları ağzının içine girdi, nasıl acıydı? Göğsüne ağrı girdi, hıçkırıkları arttı, gözleri ağrımaya başladı, acı acı uğuldayarak yerde kaldı, gözyaşları kaldırımlara akıyordu. Bir süre yerde kaldı, gökyüzüne baktı, sigarasını ağzına koydu, çakmağını sigarasına götürdü. Sigarasını yakarken ateş çıktığı an, yeniden gözünün önüne geldi, Sophia'nın koluna girmesi, başını omzuna koyması, birlikte dans etmeleri, sonra masanın yanında yabancı kalması, gitgide masanın uzaması kendisi bir yana ve Sophia bir yana gitmesi, Henry'nin edepsiz şakalarına Sophia'nın gülmesi, gitgide Henry'nin Sophia'nın yanına yaklaşması, sırnaşması piç erkek Henry'nin yeni avı olarak Sophia'nın onun avı olması, masadan kalkarken Sophia'nın cevap vermemesi, onun umurunda bile olmaması... Üst üste yara aldı, çok zoruna gitmişti. Edmund bunları hatırladıkça, titreyerek ağlamaya başladı. Dişleri birbirine çarpıyordu, sinirinden kahkaha atıyordu. Kendisini lüzumsuz bir adam nitelendirmesine götürecek duruma gelmişti, lüzumsuz! Artık dayanağı bile yoktu, Edmund kendisini hissiz ve cansız hissediyordu. Yavaştan ayağa kalkıp yürümeye başladı. Cansız bir şekilde kalmıştı, yüzü donuktu, gözleri hareketsiz. Meydana doğru yürümeye karar verdi, sancılar içindeydi, ancak içindeki masumiyetini kaybetmeden adımlarını atıyordu, kimseye kırgın değildi. Sadece hissizlik içinde yürüyordu, masumiyetini koruyordu. Meydana doğru yürümeye karar verdi, en azından yürümek sancısını azaltabilirdi. Edmund asla masumiyetini kaybetmedi, sancılı masumiyetini. Allenbert meydanına çıkan caddeleri geçti. Allenbert meydanına geldi...

Eren Karaoğlu

Röportaj - Petek Akan Pekcan

1.Bize yazarlık kariyerinizden bahseder misiniz?

Mesleğini aşkla yapan bir okul öncesi öğretmeniyim. Üniversite yıllarımdan beri çocuklar için hikayeler çıkarmak hep hayalimdi ve sürekli öyküler,şarkılar yazıyordum. Mesleğime başlayınca ara ara yine yazmaya devam ettim. Çocuk hikayeleri için yazarlık eğitimimi de tamamladıktan sonra ise artık bir hikaye çıkarıp çocuklarla buluşturmaya karar verdim ve "Kumbaramdaki Hayaller" isimli hikaye kitabımı yazdım. İkinci kitabımın da resimlemelerini tamamlayınca inşallah minik okurlarımla buluşturacağım.

2.Sizce kalem kağıda yazmak mı yoksa telefon / bilgisayara yazmak mı?

Her zaman içini kağıda dökenlerden oldum. Aklıma geldikçe yazdım,karaladım,notlar aldım. Böylelikle farklı fikirlerin daha çok ortaya çıktığına ve çok daha kalıcı olduğuna inanıyorum ayrıca kalem ve kağıdın verdiği zevki de hiçbir teknolojik aletin vereceğini düşünmüyorum. :)

3.Yazar olmanın sizin için anlam ve önemi?

Ben çocuklar için yazdığım için onların hayatlarına dokunabilmek,onların yüzlerini gülümsetebilmek, hikayelerle öğretebilmek,onlara okumayı,dinlemeyi sevdirebilmek en az öğretmenlik kadar önemli ve güzel bir duygu. Çocuklar bizim geleceğimiz ve okumayı sevdirebilmek küçük yaşlarda başlarsa çok daha iyi nesiller yetişeceğini düşünüyorum.

4.Yazar olmak isteyenlere ne söylemek istersiniz?

Yazar olabilmek için bence öncelikle çok iyi bir okur olabilmeyi gerektiriyor. Her türden eserleri okumak hatta okurken mutlaka yanlarında kalem bulundurup önemli görülen ,hoşa giden sözlerin, yerlerin altı çizilmeli diye düşünüyorum tabiki bununla da kalmıyor sadece iyi bir okur olmak yetmez. Aynı zamanda yazmaya gerçekten istekli olmak,ne için,kim için yazacağını bilmek gerekiyor. Ve nasıl yazacağına dair araştırmak, eğitimden geçmek bazı püf noktaları öğrenmek gerektiğini de düşünüyorum. Yazmak hem keyifli hem de içinizi istediğiniz şekilde dökülebileceğiniz bir eylem. Düşüncelerinizi kişi ve karakterlerinize istediğiniz gibi yansıtabileceğiniz için hayal dünyasını da geliştiren bir eylem aynı zamanda . Bir kere yazmaya başlayınca o zevki alınca ardı arkası kesilmeyeceğini düşünüyorum. Bu sebeple de eğer gerçekten istiyorsanız ve seviyorsanız pes etmeden yazın,yazın ,yazın diyorum :)

Çekilin 2 Yaşındayım!!!!

“2 yaş sendromu” 16-42 ay arasında görülen bu dönem çocukluğa geçiş dönemidir. 2 yaş döneminde çocuklar konuşmaya ve yürümeye başlarlar ve bu durum çocukların bireyselleşmelerinin de ilk adımlarıdır. Bu döneme kadar anne-babasına bağımlıdırlar. Bu dönem itibarıyla motor hareketlerinin artmasıyla birlikte daha çok hareketlenmeye ve etrafındaki her şeyi merak edip onları keşfetmeye başlar. Çocuğunuz “BEN” de varım, ben bir bireyim mesajı verme çabası içindedir aslında ve bağımsızlaşıp özerk olmaya çalışır. Aslında bağımsız davranabildiğini keşfedip bireyselleşme çabası içinde olurken bir yandan da anne babanın yardımına muhtaç olduğunu da farkındadır. Bu sebeple de başkaldırma, isyan ile boyun eğme arasında gidip gelir. İnatlaşma, ısrarcı davranma, huysuzluk, isteklerini zorla, ağlayarak kabul ettirme çabaları, kendisine ve başkalarına zarar vermeye başlama, iştahsızlık oldukça yoğun görülür.

Peki ebeveynler bu dönemde nasıl davranmalı?

- * Çocuğunuzun bu davranışlarının normal gelişiminin bir parçası olduğunu ve bu durumun normal olduğunu unutmamalısınız.
- * Çocuğunuzla inatlaşmamalısınız.
- * Çok katı kurallarla eğitim vermeye çalışmamalısınız.
- * Kendi başına yapabileceği şeyleri asla ve asla siz onun için yapmayın ve kendi başına yapabilmesi için çocuğunuza alan yaratmalısınız
- * Çocuğunuz ısrarla bir şeyi almak ya da yapmak için ağlarsa, yeter ki sussun düşüncesiyle istediği şeyi yapmamalısınız. Ama insanlar bize bakıyor düşüncesine kapılmamalı, çocuğunuz sakinleşene kadar beklemelisiniz. Daha sonra anlayacağı bir dille çocuğunuzun hizasına eğilerek neden istediğini yapmadığınızı açıklamalısınız. Ağlayarak ya da tepinerek istediği şeyi almasına ya da yaptırmasına asla izin verirsiniz her şeyi bu şekilde yaptırmayı öğrenecektir.
- * 2-3 yaş çocuğu sorgulama döneminde olduğundan “Bu ne?” “Niye?”, “Neden?” sorularını bıkıp usanmadan size sorması çok doğaldır. Ne kadar yorgun olursanız olun çocuğunuzun sorularını yanıtsız bırakmamalısınız. Bunun yerine, çok yorgun olduğunuzu ve sorularını biraz dinlendikten sonra cevaplayabileceğinizi anlatmalısınız.

İNSANLIK

Seyyahın alnındaki
Kara gölgeyim yabancı
Geçtim tüm denizleri ve gölleri ve
geceyi
Kozadan, yıldızdan kayıklarım
Yağmur giyindim, bir mevsimi sevdim
sonra
Düş uyuttum kilden kuyularda
Giyindi, soyundu Afrodite ve büyük
tarih!
Bir suda gördüm her şeyi, her şeyi
gördüm
Kâhindim, kıızıydım Zeus'un,
Nagasaki'de açmayan çiçektim!
Rozettim takılan bayrak uçlarına
Işığıydım devden milletlerin,
kalplerindeki devrimdim
Gördüm her şeyi...
Bir okyanus alçaldı, kabardı, alçaldı
tekrar
Ayrıldı ikiye Kızıldeniz
Ve ben ve o ve biz hepimiz
Demirden gövdelerimizle kutsadık
belleği
Öfke, aşk, bayrak, namus Vatan ve
İnsanın
Ve Bumin Kağan! Bumin, Döv
demirleri!
Yürüyoruz insanlık dayandı kapılara
Ve insan yük sel di!

Binnar
Deniz
Yıldız

MERLIN

Fantastik dünyaya dalış yapmak istiyor ancak nereden başlayacağınızı bilemiyorsanız tam size göre bir önerim var. 2008-2013 yılları arasında yayınlanmış olan "MERLIN" dizisi size fantastik dünyanın kapılarını aralayacak olan en iyi yapıtlardan birisidir. Türkiye'de yayınlandığı yıllarda oldukça ses getirmiştir. Beş sezonluk dizinin her sezonu 13 bölümden oluşmaktadır ve her bölüm 45 dakikadır.

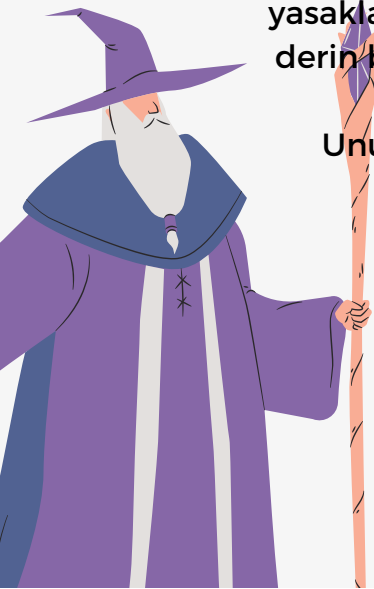
Merlin, doğuştan büyülü yetenekleri olan bir gençtir ve annesi bulundukları bölgede bu özelliği yüzünden başına bela gelmesini istemez. Bu sebeple Camelot krallığında hekimlik görevini üstlenen ve çok yakın tanıdığı olan yaşlı Gauis'in yanına yollar. Gauis ona büyülerini iyi yolda nasıl kullanacağı hakkında eğitim verecektir, ancak büyük bir sorun vardır.

Krallığın başında bulunan Uther Pendragon, büyü yapan kişileri tek tek bulup idam etmektedir. Merlin ne kadar büyüyü iyilik için kullansa da idam edilmemek adına büyücü olduğunu kimseye söylemez.

Büyüye engel oldukları zamanda, herkese ibret olması adına bütün cadıları yok etmiş ve kraliyet şehrinin altına bir ejderhayı da hapsetmişlerdir. Ve bu ejderha Merlin şehre girdiğinde ona seslenmeye başlar. Sadece Merlin duyabiliyordur. Ejderhanın yanına gittiğinde büyülü güçlerinin ona bir amaç uğruna verildiğini öğrenir. Bu amacın ne olduğunu merak ediyorsunuz değil mi? Hadi okumaya devam edelim.

Kral Uther'in oğlu, Arthur Pendragon'u koruması için Merlin'e büyülü güçler verilmiştir. Peki büyünün yasak olduğu Camelot'ta Merlin hayatta kalmayı ve Arthur'u korumayı başarabilecek mi dersiniz? Başlarda çok acemice büyüler yapsa da Gauis'in ona verdiği büyülü kitaptan deneyler yaparak kendini geliştirir. Arthur'un uşağı olur ve zamanla bu ilişki dostluğa dönüşür. Arthur, babasının büyüyü neden yasakladığını düşünmeye başlar ama bu Gauis ve Uther arasında çok derin bir sırdır. Ve arkadaşlar bu sırrı öğrenmek için diziyi izlemenizi öneririm.

Unutmayın, fantastik dünya keşfedilmeyi bekliyor. Bu dünyayı şekillendirmek sizin elinizde.

Özlem Canbolat

Sevgiyi Hatırlamak

Mehmet bey yetmiş yaşlarında hastalığının son demlerinde izin verdiği kadar yaşamaya çalışıyordu cihazlarla. Torunu Gökemin kendi ailesini kurmasını helalinden süt emmiş bir kız ile evlenmesini istiyordu. Onu kurtaran hastaneye yetiştiren Melis ile evlendirmeyi düşünüyordu. Mehmet bey hasta yatağında Gökemi yanına çağırarak her şeyi konuştu. Sonra da Melis'i çağırarak her şeyi konuştu. Gökem ve Melis odadan çıktıktan sonra Baş başa konuşmak için kantine indiler.

“Dedemi duydun. Evlenmek zorundayız işin ucunda miras var hem sen hem de ben rahat ederiz. Miras dedem ölünce bölünecek. Şimdilik birbirimizi sevmiyoruz ama evlendiğimiz sürece birbirimize saygı duyalım. Mutlu olman için her şey sağlanacak emin olabilirsin “ Melis’in kimi kimsesi yoktu. Kendi kendine yetişen bir kişiydi. Melis başını sallayarak onay vermişti evliliğe. Sade bir nikah ile evlendiler. Melis yeni evine geldiğinde gözlerini kocaman açıp etrafa baktı. Koskocaman malikaneden oluşuyordu. Her yeri harika döşenmiş bir şekildeydi.

Günler geçtikçe Melis ve Gökem birbirini sevmeye başladılar. Sevgileri artıyor birbirlerine aşkla bağlanıyorlardı. Maddi durumda ikisi de çok rahattı. Parayı hiç düşünmeden harcıyorlardı. Gidenin gelenin hesabını tutmuyorlardı.

Neredeyse evleneli 1 sene olmuştu. Artık Melis ve Gökem arasına soğukluk giriyordu. Melis durmadan alışveriş yapıyor gece gündüzü belli olmadan istediği saatlerde dışarıda daha rahat geziniyorlardı. Gökem daha çapkın biri olmuş bir sürü mekanlarda gezip tozuyordu. Paraya acımadan harcama yapıyorlardı.

Evde neredeyse hiç denk gelemiyorlardı. Gittikçe birbirlerinden uzaklaşmaya başladılar. Birbirlerine karışmıyor kıskanmıyor saygı ve sevgi de duymuyorlardı.

“Az daha sabredelim dedim ölünce miras bölünecek böylece sen yoluna ben yoluma”
“Bence de daha fazla duramıyorum “

Kavgalarına bir yenisi daha eklenmişti. Gökem her zaman ki gibi huzurun olmadığı bir evin kapısını çarpıp çıktı. Melis de güzel ve şık bir şekilde giyinip dışarıya gzmeye çıktı. Sabahki gelen haber ile hastaneye gittiler. Gökemin dedesi Mehmet beyin öldüğü haberini aldılar. Mehmet bey öldüğü için üzülseler de miras bölüneceği için seviyorlardı. Cenaze işleri bittikten sonra eve gelen gideni uğurlayıp miras için gelecek avukatı beklemeye başladılar.

“Bir an önce gelse mirası aldık”

“Ay evet ya”

İkisinin de ortak noktası para olmuştu. Devamlı para harcamak hoşlarına gidiyorlardı. Unuttukları tek şey kendilerine olan saygısı ve sevgisiydi. Birbirlerini tanımak ve sevmek istediklerini unutuyorlardı. Avukatın gelmesi ile ikisi de merakla dinlemeye başladı.

“Biliyorsunuz ki Mehmet Bey mirası hak etmeniz için sizin evlenmenizi istedi”

“Evet bizde evlendik zaten çok mutluyuz değil mi Melis”

“Evet evet. “

“Hadi atalım imzaları da dedem rahat etsin”

Gökem ve Melis sabırsızlıkla mirastan gelecek haklarını bekliyordu. Avukat çantasından bir tane dosyayı çıkartıp gözünü para hırsı bürümüş çiftin önüne koydu. İkisi de heyecanla bekliyordu gelecek mirası.

“Mirası almak için tek bir şart var o da burada. Eğer yerine getirirseniz miras ikinizin olacak”

“Evet evet yaparız”

İkisi de heyecanla öne atıldılar. Avukat bey tek tek maddeleri okuduktan sonra hepsine evet diyerek kabul etmişlerdi. Asıl olan gerçek şartı daha söylememiştir. Melis hemşireydi ve mesleğini yapmak için atamasını bekliyordu evlenince parayı da bulunca mesleğini yapmaktan vazgeçmişti.

“Mehmet Bey yani dedeniz. 1 sene boyunca bir tane köyde yaşamınızı istiyor. İnternet yok para çok az miktarda sadece evi kurmak için. 1 sene dolduktan sonra tekrar geleceğim ve eğer dedenizin istediği gibi olmuşsa her şey mirası devredeceğim”

İkisi de şaşırda da işin ucunda para olduğu için kabul ettiler. Görkem ve Melis köye gitmek için kendilerine uygun kıyafetlerini hazırlayıp valizleri aşağıya indirdiler.

“Hangi köye gideceğiz peki?”

“Benim köyüme gidebiliriz babaannemin evi vardı oraya biraz çeki düzen veririz. Bir şekilde bir sene yaşarsanız sonrası miras zaten”

“Aynen öyle yapalım “

Melis ve Görkem uzun zaman sonra ilk defa bir şeye ortak karar vermek için saygı çerçevesinde konuştular. İkisi de normal bir şekilde köye gitmek için arabaya binip güzel bir yolculuğun ardından Melis’in babaannesinin evine geldiler. Tahta kapıyı açtığı anda kapı gıcirtısı bahçeyi sardı. Evin kapısını açıp içeriye girdiler. Melis ve Görkem yüzlerini buruşturarak etrafa baktı.

“İyy burası çok pis biz bu evde nasıl kalacağız?”

“Bilmiyorum ama ben burada yapamam çok pis yürü gidelim “

“Olmaz olmaz mirasa ulaşmamız lazım o yüzden bir şekilde yapacağız “

İkisi de üzerini değiştirip el birliğiyle eşyaların üzerine örtülen poşetleri açıp evi toplamaya başladılar. Melis yaptığı işlerden dolayı tırnağı kırıldı diye hayıflansa da 2 gün içinde gerçekten güzel bir şekilde evi yaşanılacak hale getirdiler.

Geçimlerini bir şekilde karşılamak için Melis köyün sağlık ocağında doktorun yanında yardımcı olacak çalışıyor arada evlere yardıma gidiyordu. Görkemde bahçeye güzel bir şekilde düzen vermiş köylülerden aldığı sebze fidelerini ekip sebze yetiştiriyordu.

Yetiştirilen sebzeler ile köylülerin başka ihtiyaçları ile takas ediyorlardı.

Böylelikle hem birbirlerini güzel bir şekilde tanımış ve unuttukları sevgilerini geri kazanmışlardı. Birbirlerine saygı duymaya tekrardan sevmeye başlamışlardı. Huzurlu bir şekilde yuvalarını kurmuşlardı bu süreçte. 1 senenin süresi dolmuş verilen adreste avukat bey gelmişti. Karşısında 1 sene önce gördüğü çift ile bu çift çok başkaydı. Kendi çabaları ile küçük ama sevgi huzur dolu bir yuva kurduklarını gördü.

“Size verilen süre dolmuş bulunmakta. Ve gerçekten güzel bir yuva kurmuşsunuz. Size mirası vermek için geldim”

“Biz mirası istemiyoruz. Banka da dursun acil bir şey olursa kullanırız. “

Diyerekten gönderdiler avukatı. Günler günleri aylar kovaladı bu mutlu yuvada. Melis ve Görkem çocukları ile güzel bir şekilde köyde yaşamını sürdürüp huzurun ve sevginin paradan daha önemli olduğunu anladılar.

Fatma İnan

